

de kar... Na een tiental minuten geraakten ze buiten het bosch. Het paard hijgde van inspanning.

— Zie zoo nu kunnen we onze vaart verminderen, zei de voerman.



— O, wat ben ik u dankbaar ! sprak Wouter blijde. Die ontmoeting lijkt me een wonder.

Groote vreugde vervulde hem... Hij zou dan toch te Nieuwpoort komen.

— Ik was toeval-
lig op dien zand-
weg, vertelde zijn
redder. Ik moest de-
zelfde baan volgen
als gij, maar iemand
waarschuwde me
dat het niet veilig
was en toen trok ik
door 't bosch.

Wouter dacht aan
den man in den kel-
der te Zevecote, die
zeker de bode ge-
weest was. Maar hij
wilde er niet naar
vragen. Hij had
reeds genoeg be-
merkt, hoe geheim-
zinnig de man der
huifkar zich ge-

Ze blikte naar de deur (blz. 19).
droeg, en nu vooral moest jonker van Dillen niet onbescheiden ijn.

Hij vertelde de bijzonderheden van de aanranding en het doel, dat de roovers beoogden om hem als gijzelaar te houden.

— Dus zijt ge de zoon van mijnheer Emmanuel van Dillen, schout te Nieuwpoort ? vroeg de voerman.

— Ja. Kent gij mijn vader ?

— Van naam...

— Reist gij naar Nieuwpoort ?

— Ik had u gezegd naar Oostende te willen gaan, maar ik heb mijn plan veranderd... Ik moet ergens bij Sint-Joris zijn.

— O, dat is onder de muren van Nieuwpoort bijna...

— De streek is me niet onbekend... O, waar is de tijd...

En 't was of de vreemdeling plots ontroerde, maar zich dadelijk beheerschte.

— Anders, zoo gij u naar Nieuwpoort wilt begeven, dan zullen mijn ouders gaarne gastvrijheid betuigen aan hem, die hun zoon de vrijheid terug schonk en misschien het leven redde.

— Ik dank u voor dit vriendelijk aanbod, maar kan het niet aanvaarden.

— 't Is oprecht gemeend.

— O, dat weet ik, mijnheer van Dillen...

Een poos zwegen beiden. Onder het zeil bleef het ook stil...

— Zou Antonia slapen ? dacht Wouter. Ze verroert zich niet...

Toen hij het voorstel deed de reizigers naar zijn woning te geleiden, had hij zich met zekere vreugde voorgesteld het schoone meisje dan beter te leeren kennen.

— Maar 't is beter van niet, dacht hij thans. Moest ik zoo verlangd hebben naar Agneta, om nu telkens haar beeld te laten verdrijven door dat van een ander ?

De huifkar reed door Mannekensvere, thans een ellendig dorpje. Het scheen of er in 't geheel geen levend wezen was. Doch dan zag men toch hier en daar licht door de reten van luiken.

— De streek heeft veel van den oorlog geleden merkte, Wouter op.

— Och, heel Vlaanderen is een oord van ruïnen, een kerkhof, merkte de voerman op... En men verbrandt er nu onschuldige vrouwen... Dat brengt volk op de been. Ik heb een tijd gekend, dat het handel en nijverheid waren, die vertier wekten, in plaats van een barbaarschen moord.

— Ge denkt dus over die strafuitvoering gelijk ik.

— Ge veroordeelt die heksenvervolging ook...

— Met al mijn overtuiging !

— Het doet me genoegens zulks te hooren. Weinigen spreken aldus... Gij zijt op uw tijd vooruit. Maar laat ons de menschen niet al te hard vallen ! Ze hebben niets dan oorlog en rampen gekend en zulke verstompt de geesten.

De vreemdeling zuchtte... Weer verzonk hij in gedachten.

— En nu zouden ze de dochter van die bruine Mariette voor de rechters willen sleuren, hernam Wouter na een wijle.

— Die onmenschen !... riep de voerman op woesten toon. De veroordeelde heeft om Jacqueline geroepen naar men mij vertelde.

— Ja, ik heb het gehoord... Tegen mijn wil eigenlijk woonde ik de terechtstelling bij. Ik kom uit den vreemde en was op doorreis te Brugge, toen ik den treurigen stoet ontmoette.

— Dus riep die Mariette waarlijk om Jacqueline ? vroeg de vreemdeling fluisterend.

— Ja...

— Stil... spreek er niet over... De dame achter ons kan zulke verhalen niet hooren... Zij is zoo teer van gemoed...

Het sneeuwde nog altijd en de voerman moest goed op den weg letten.

— Ik zal hier afstijgen, zei hij. We naderen nu den Yzer en wie weet is de brug wel hersteld. Ik moet hier aan den kop van het paard gaan, anders sukkelen we misschien nog in de rivier. We kunnen niet ver vooruit zien.

Wouter van Dillen bleef dus alleen op de voorplank zitten. Hij hoorde gerucht achter zich en ontroerde, toen Antonia eensklaps fluisterde :

— Laat niet merken, dat ik tot u spreek... Ik moet u echter nog hartelijk danken voor uw hulp. En vergeet de harde woorden...

Wouter wendde 't hoofd om. Hij kon slechts een glimp van haar gelaat ontwaren... heel even maar, want dadelijk trok het meisje zich terug.

— O, wie is zij toch ? vroeg hij zich af. En waarom reist ze hier ? Wie is die man ? Waarom is ze zoo schuw ? En toch vergezelt ze hem vrijwillig. Anders kon ze mijn hulp invoeren. Wat schuilt daar allemaal achter ?

Maar op die vragen kwam nog geen antwoord. De voerman leidde het paard bij den teugel. En veilig passeerde de kar de houten brug over den Yzer. De eigenaar van het schamel voertuig bleef echter bij het dier. En na eenigen tijd sloeg hij een zijweg in.

— Vergist ge u niet ? vroeg Wouter. De weg naar St-Joris leidt recht door.

— Een oogenblik, mijn vriend... dan zal ik u te woord staan.

— Wat beteekent dit nu en waar voert die zonderlinge kerel me heen ? vroeg jonker van Dillen zich af.

Hij werd zelfs wat ongerust. Zou hij niet van de eene hinderlaag in de andere raken ? Maar neen, de voerman had de twee roovers op zulk een wijze toegetakeld, dat alle gedachte aan vriendschappelijke betrekkingen uitgesloten was.

De huifkar bleef voor een huisje staan. De voerman kwam bij Wouter en zei :

— Wilt gij een oogenblik wachten ? Ik moet daar binnen zijn, om te zien of de persoon er nog woont, die ik gaarne zou spreken.

— O, stoor u niet aan mij... ik kan mijn reis nu wel te voet voort zetten, antwoordde van Dillen.

— Ik zou u gaarne nader spreken.

— O, dan blijf ik hier...

De voerman ging op de woning af en gluurde door een reet van het luik. Hij bemerkte een vrouw, die haar avondmaal scheen te gebruiken. Ze moest gerucht gehoord hebben, want ze blikte naar de deur. Ze scheen een arme spinster te zijn.

De vreemdeling mompelde tevreden :

— Ha, ze is daar nog...

Hij tastte aan de deur, die niet gesloten bleek en trad binnen.

— Jozef-Maria... baron...

— Stil, geen namen, goede Kathelijne ! zei de bezoeker haastig.

— Ge leeft dus nog...

En verheugd stond de oude vrouw op en drukte ze den man de hand... Tranen welden in haar oogen.

— Kan ik hier eenigen tijd logeeren ? vroeg de reiziger.

— Maar natuurlijk... Veel bezit ik niet...

— Dat is ook niet noodig...

— En waar is...

— Geen namen... er zijn medereizigers daar buiten... Zij, die ge bedoelt is veilig... Maar ik zal u alles vertellen. Ik moet eerst even naar buiten... Ik heb al vernomen, dat ik niet naar Nieuwpoort kan gaan.

— Heeft Jack u gezien ?

— Ja...

— O, neen, waag u niet in de stad... Hier is een veilige wijkplaats... ge kent die...

— Ja, Kathelijne... Houd de deur dicht... ik keer dadelijk bij u terug...

De vreemdeling stapte weer buiten en vroeg aan Wouter af te stijgen...

— Mijnheer van Dillen, zei hij dan, ik heb den indruk, dat gij een recht-schapen mensch zijt, in wien ik volle vertrouwen kan stellen. De omstandig-heden dwingen me, u om een voor mij gewichtigen dienst te verzoeken.

— Ik zal waarlijk gelukkig zijn u mijn dankbaarheid te betoonen, ant-woordde Wouter.

— Ge zult al wel bemerkt hebben dat ik geen gewone voerman ben.

— Inderdaad !

— De omstandigheden, waarop ik reeds doelde, verhinderen me nu mijn naam bekend te maken. Wij beleven onrustige tijden. Maar ik zweer u, dat ik mij niets te verwijten heb.

— Daarvan ben ik overtuigd, mijnheer.

— Eenigen tijd moet ik me verborgen houden... Ik kan mij licht tevreden stellen met een strooibed in een hut of in een hol in het bosch, maar Antonia, mijn dochter, is zwak en heeft reeds te veel ontberingen geleden, om er nu nog nieuwe te dragen. Ik had gemeend haar zelf bij een vriend te brengen, want ik heb voorname vrienden in Vlaanderen, doch zulks blijkt thans onmogelijk. Gij begeeft u naar Nieuwpoort... en dringend verzoek ik u, mijn dochter onder uwe hoede te nemen. Kent gij het landhuis « De Reiger » ?

— O, heel goed !

— Daar zal Antonia met liefde ontvangen worden. Nog een bede... zoo ge ten minste in het eerste verzoek toestemt.

— O, natuurlijk !

— Kun ge me dan beloven voor ieder geheim te houden, dat ge mij ontmoet en mijne dochter begeleid hebt ? Uit uw oordeel over de strafuitvoering te Brugge hoorde ik reeds, dat gij breed en ruim van begrip zijt. Zoo zult ge dan ook wel erkennen, dat iemand om politieke redenen zich een tijd schuil houdt, al is hij een eerbaar man.

— Volkomen waar !

— Ik ben in dat geval. Daarom bezweer ik u, om de veiligheid van mij en mijn kind, over ons te zwijgen. Misschien mag ik op uw hulp aanspraak maken... al was het geen berekening, die me dreef, toen ik u uit de macht der roovers verlostte...

— Mijnheer, ik verzeker u, dat ik u niet dankbaar genoeg kan zijn en gaarne wil ik u dezen dienst bewijzen...

— Met de voorwaarde er aan verbonden ?

— Ja ! Alleen een bezwaar... Ik moet aan mijn vader, den schout, kennis geven van den aanval en het doel der roovers. Vooreerst is dit een algemeene burgerplicht. Ten tweede hebben mijn ouders recht die lotgevallen van hun zoon te kennen. En dan heb ik bemerkt, dat de schurken vooral op mijn vader gebeten waren. Hij dient dus maatregelen te nemen, om zich te verweren. Verhaal ik dat avontuur, dan moet ik toch over mijn redder spreken.

— Zeg, dat een voerman u verlostte en ge bij Sint-Joris... afscheid van hem hebt genomen. Dat is de waarheid... Voeg er bij, dat hij Antonius heet... Dien naam heb ik aangenomen, tot ik mijn waren weer voeren kan...

Vertel, dat ik mij naar Veurne begaf, want daar moet ik toch zijn... Zwijg over hetgeen ik u toevertrouwde en laat geen woord uit over mijn dochter.

— Zoo kan ik volmondig toestemmen ! verzekerde Wouter, zonder te overwegen, hoe die belofte hem heel wat last kon bezorgen.

— Dan dank ik u hartelijk, hernam mijnheer Antonius, om hem nu ook met dien naam aan te duiden. Sta mij toe, thans mijn dochter van een en ander in te lichten...

De geheimzinnige reiziger klom in de huifkar. Wouter stapte wat heen en weer. Blijdschap vervulde hem. Hij zou het schoone meisje begeleiden, met haar spreken, aan haar zijde gaan.

— En Agneta ! klonk het in hem.

— O, ik bewijs een daad van hoffelijkheid, antwoordde de jonker als op die beschuldiging. Als ik Agneta voor mij zie, zal dat beeld van Antonia onmiddellijk verdwijnen.

Het gesprek onder de huif duurde vrij lang, maar eindelijk hielp mijnheer Antonius zijn dochter uit het voertuig.

— Nu vertrouw ik u mijn kind toe ! zei de vader, en in zijn stem trilde een snik... Ik mag mij niet verder wagen.

— O, vader, zult gij toch voorzichtig zijn ? vroeg Antonia ook diep bewogen.

— Ja, lieve ! En weldra zullen we rustig en gelukkig leven... De scheiding kan niet lang duren... Ga nu... Dus op « De Reiger »... Ge behoeft zelf niet binnen te treden, mijnheer van Dillen. Dat zal voor u gemakkelijker zijn... En Antonia kan eveneens den naam van haar vriendelijken leidsman verzwijgen.

Vader en dochter kusten elkander nogmaals. Dan gingen Antonia en Wouter heen.

Mijnheer Antonius bleef even staan... Hij brak in snikken uit...

— O, Mariette, wat hebben ze met u durven doen ? kreet hij. Ellendige rechters... hoop stommeriken en wreedaards... Maar wacht !

En de geheimzinnige reiziger, daar in de sneeuwvlaag op den eenzamen weg bij Sint-Joris, balde woedend de vuist in de richting van Brugge.

Dan veegde hij zijn tranen af en leidde het paard met de huifkar achter het huizeke en mompelde :

— De baron zal weer een nacht doorbrengen op een stroozak... Maar mijn dag komt wel... Ja, ik moet voorzichtig zijn... Antonia heeft gelijk. Mijn optreden in het hotel te Brugge zou me verraden hebben. Maar ik had die verkoolde klomp gezien... het lichaam van Marietta... en ik had toen we ieder en alles kunnen neerdonderen... Toch... ik dien aan Antonia te denken...

Antonia stalde het paard in een hokje, en trad in huis bij de oude Kathelijne.

DE THUISKOMST.

Wouter van Dillen gevoelde zich vreemd te moede. Hij stapte hier door de sneeuw aan de zijde van een beeldschoon meisje, maar voor hem feitelijk toch een onbekende... En hij mocht niet naar haar afkomst vragen ! Hij was te wel opgevoed, om onbescheiden te zijn.

— Slecht weer, jonkvrouw, sprak hij.

— Ja, mijnheer, maar de afstand is niet groot, niet waar ?

— Toch bijna een uur tot aan het huis « De Reiger ».

— Och, ik ben gewoon aan de guurheid van het weer... Als ik u maar niet tot last ben.

— Och, jonkvrouw toch !... Laat ik tot alle antwoord u mijn arm aanbieden, want de weg is zeer slecht.

Dadelijk leunde ze op haar gids. Wouter ontroerde... Antonia scheen zich geheel aan hem toe te vertrouwen.

— Kent gij de bewoners van het huis « De Reiger »? vroeg van Dillen.

— Alleen bij naam...

— 't Is de familie van Houtte...

— Neen toch... Daar woont sedert een jaar mijnheer de Lowy.

— O, ik ben lang afwezig geweest. Dan is het landgoed van eigenaar veranderd. Maar zoo men u daar niet opnemen kan !...

— O, ik zal er hartelijk ontvangen worden...

— Anders leid ik u bij mijn ouders !

— O, neen, mijnheer, dat is onmogelijk ! hernam Antonia verschrikt. Hartelijk dank voor uw goedheid...maar slechts een persoon mag weten, dat ik op « De Reiger » ben, en dat is mijnheer de Lowy zelf. Vader heeft u toch gevraagd, over mijn verblijf aldaar te zwijgen ?

— Ja, maar zult gij uw tegenwoordigheid verborgen kunnen houden ? Nieuwpoort is klein.

— Ik zal zorgen, dat niemand mij ontdekt.

— Dus zult ge nooit kunnen uitgaan ?

— Ja wel ! O, vraag niet verder, mijnheer. We moeten u wel zeer zondeling toeschijnen, maar ik zweer dat wij eerlijke lieden zijn.

— O, dat geloof ik vast en stellig...

— We zijn zeer ongelukkig geweest...

— Ge hebt geen moeder meer... als ik dat vragen mag...

— Moeder is reeds lang gestorven, mijnheer...O, geen moeder hebben, is een zware beproeving ! Vader is echter altijd zeer goed voor mij geweest, al schijnt hij soms wat ruw... Zijn leven heeft daaraan schuld... Gij vergeeft hem de grove woorden, niet waar ?

— Maar ik denk er niet meer aan, jonkvrouw.

Plots hield een ruiter naast hen stil. Door de sneeuw hadden ze het hoefgetrappel niet gehoord. De reiziger boog zich ter zijde... Wouter greep zijn wapen, meenend, dat hij weer met een der oversten van de rooversbende te doen had... Maar hij zag dadelijk, ondanks de halve duisternis, dat deze ruiter een ander was.

— Wat wenscht gij ? vroeg hij.

— O, ik vergis me ! klonk het terug. Laat ik u niet storen ! Jonker van Dillen heeft aangenaam gezelschap, naar ik zie... Zijn liefje reist hem tegemoet... en dan nog met zulk een guur weer. Goeden avond...

De ruiter reed in een draf heen.

— Jonker Pol van Rooze !... zei Wouter verontwaardigd. Wat een onbeschaamde vlegel !

— Kent gij hem ? vroeg Antonia.

— Het is de ongemanierde kerel, die u gisteren in het hotel te Brugge lastig viel.

— Dezelfde ?

— Ja... Maar bekommer u niet om zijn woorden ! Die vent drinkt... misschien was hij weer onder den invloed van den wijn...

't Was de eenige ontmoeting, die ze hadden tot aan de stad.

— Het huis « De Reiger » staat buiten de muren, we kunnen de poort vermijden om er heen te gaan, zei Wouter.

— O, dat zal het beste zijn.

— Ander vraagt men misschien papieren aan de wacht.

— Ik heb die wel, maar, na alles wat ik gezegd heb, zult ge begrijpen, dat ik liever niet gezien word.

Ze volgden een weg langs de vest en bereikten dan een eenzaam landhuis, dat tusschen de boomen stond.

— Hier is « De Reiger », zei van Dillen. Ik zal u toch tot aan de woning brengen.

Ze gingen door het hek. Een dreef leidde naar den ingang van een statig heerenhuis.

— Nu kan ik mij alleen helpen, zei Antonia. O, mijnheer, ik ben u zeer dankbaar.

— Uw vader bewees mij veel grooter dienst, jonkvrouw. Ik hoop u nog weer te zien. En moge God u spoedig meer rust en veiligheid schenken...

— Dank u !

Ze reikte hem de hand... Wouter kuste die eerbiedig. Hij meende een geritsel te hooren en keek terzijde. Snelde daar niet een gedaante weg ? Of waren het takken, die zinh in den wind bewogen ?

Antonia betrad de steenen trappen bij de voordeur. Wouter keerde terug. Op eenigen afstand bleef hij staan. Hij hoorde een klopper vallen en keek in de richting van het huis... Een straal licht viel naar buiten... verdween weer, terwijl een deur toesloeg.

— Zij is binnen... mijn taak heb ik volbracht, mompelde van Dillen. En nu vlug naar huis ! Wat al ontmoetingen ! Wie mag deze heer Antonius dan wel zijn ? En zou men ons hier bespied hebben ? Ik meende toch een mensch te zien ! Och, verbeelding zeker !

Met blij gemoed stapte Wouter wat later door de poort. Een schildwacht vroeg zijn paspoort. Toen hij den naam las, groette hij eerbiedig. De zoon van den schout, dat was een voornaam personage voor den soldaat.

— Eindelijk in mijn goede Nieuwpoort ! juichte Wouter, terwijl hij voort ging...

Uit winkels straalde licht en dat maakte een vroolijken indruk na den tocht door de eenzame, doodsche streek. Het harte klopte Wouter sneller. Hij herkende de huizen... kwam op de markt, begroette den nu wit bekapten halletoren... En dan zag hij het ouderlijk huis, een der grootste woningen der stad. Op den hoek hing voor een Onze Lieve Vrouwen beeld een een brandende lantaarn...

Ontroerd klopte Wouter. Hij hoorde een stap. De deur werd geopend.

— Dag Klara ! riep de reiziger vroolijk tot de reeds bejaarde dienstmaagd.

— Jozef-Maria toch... dat is jonker Wouter.

En de goede meid liep opgewonden naar een zijdeur, wierp die open zonder vooraf te kloppen, wat ze anders nooit zou nagelaten hebben en jubelde :

— Mijnheer, mevrouwe... jonker Wouter is daar !

Blijde stemmen klonken. De zoon had de sneeuw van zich afgeschud en trad in de gang. Hij werd door zijn ouders, zusters en broeders omringd. Ieder wilde hem het eerst omhelzen... hem als in triomf in de woonkamer voeren. 't Was een heerlijke thuiskomst, een ontroerde verwelkoming.

Eindelijk dan toch kon Wouter zijn mantel afdoen, zijn laarzen uittrekken en plaats nemen in den zetel, dien moeder bij den lustig brandenden haard had geschoven.

— Wel, wel, toch nog een verrassing... zei vader van Dillen, de schout van Nieuwpoort, wiens strengheid van wezen toch getemperd werd door den goedigen opslag zijner oogen. Ik wist al, dat ge te Brugge aangekomen waart...

— Hoe dan, vader ?

— Och, een flinke schout krijgt tegenwoordig inlichtingen van alle zijden en dat is noodig in dezen roerigen tijd. Ik meende echter, dat ge vandaag den wagen op Oostende en morgen dien op Nieuwpoort zoudt genomen hebben, wgens de onveiligheid der wegen.

— Men had mij te Brugge wel gewaarschuwd. Ik meende echter, dat het zoo erg niet zou geweest zijn. Ik heb het anders ondervonden.

— De schurken hebben u toch niet aangevallen ? vroeg mevrouw van Dillen verschrikt. Onrust teekende zich af op haar gelaat. Trouwens ieder keek in spanning den teruggekeerden huisgenoot aan.

Wouter vertelde zijn avontuur met de roovers.

— Onze Lieve Vrouwe zij geprezen, dat gij nu veilig hier zit ! riep de moeder uit. O, God zegene dien braven voerman...

— Een voerman die Antonius heet, zei de schout. Dien naam moet ik onthouden. De man verdient een flinke belooning. En woont hij te Veurne ?

— Ik weet niet waar hij woont, vader. Hij reisde naar Veurne, antwoordde Wouter.

En het hinderde hem reeds, dat hij de volle waarheid niet zeggen kon en het ook moest verzwijgen, hoe hij zijn vader een wederdienst had bewezen. De zoon was nooit gewoon geweest iets voor zijn ouders verborgen te houden.

— O, ik begrijp den toelag van den zoogenaamden reus en zijn kornuiten, hernam de heer van Dillen. Ik heb hier in de gevangenis een der roovers, zeker een voor de bende voornaam personage. Hij wil niet spreken. En nu hadden de kerels hem gaarne uitgewisseld tegen u. Gode zij dank, dat Hij u een bevrijder zond, want hoe innig lief ik u heb, ik had aan den eisch der schelmen niet kunnen voldoen. 'k Zou in dat geval alleen ambtenaar geweest zijn, hoe ik als vader ook geleden zou hebben ! Ja, de streek is vergeven door dat gespuis. En dan krijgen we voortdurend van de regeering bevelen over politieke onrusstokers, die eveneens rondzwerven en misschien allerlei plannen koesteren, nu de oorlog weer dreigt te beginnen... Zoek die kerels dan maar op,

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort



Uitgaaf B. H. HANS, Contich.